

ВОИНИ НА ДУХА ГОСТУВАХА НА АТЛАНТИЦИТЕ

**Клубът на поетите-журналисти поднесе
литературно пиршество**

Съвместна инициатива събра представители на Съюз „Атлантик“ и на Клуба на поетите-журналисти в София. В чест на 135-годишнината от Освобождението на България и на 100-годишнината от Балканската война двете сдружения организираха поетичен рецитал. В Информационния център на МО най-хубавите си стихове четеха Балчо Балчев, Димитър Дженев, Венелин Митев, Евелина Гечева, Иглика Горанова, Любен Лачански, Кръстьо Пастухов, Мариана Кирова, Михаил Григоров, Оля Стоянова, Надя Попова, Иван Матанов, Спасиана Кирилова, Силвия Бимбалова-Недкова, Силвия Стефанова, Татяна Атанасова, Татяна Явашева и Христо Христов.



Председателката на клуба Силвия Стефанова представи участниците, повечето от които са водещи журналисти от различни медии и носители на престижни литературни награди.

Първият им сборник имаше премиери в Народното събрание, в Пловдив и в редица средства за масово осведомяване. Готов е и вторият алманах на участниците в клуба.



Поетите с китари от квартет „Точка БГ“ изпълниха оригинални песни, които не оставиха никого равнодушен.



Накрая председателят на съюз „Атлантик“ генерал-майор о. р. Съби Събев благодари на творците на изящното слово и изрази увереност, че докато има духовни сили, нито една нация не може да се смята за победена.

По-долу поместваме словото на капитан I ранг о. з. Васил Данов при откриване на поетичния рецитал.

ГЛЪТКИ ПОЕЗИЯ В НЕПОЕТИЧНО

ВРЕМЕ

В непоетичен период от живота на всекиго от нас и на страната ни правим днешния поетичен концерт. Улиците кипят от протести. Политическият модел крушира за пореден път. По брой на самоубийства и самозапалвания нацията ни се опитва да троши европейски рекорди.

За подобен период от историята на своята държава Некрасов пише: „Виждали сме и по-лоши времена, но никога – по-подли...“

В тази апокалиптична картина обаче се очертават и щрихите на нещо разумно и обнадеждаващо. Кризи е имало и ще има. Кризата е не само финансов, духовен и емоционален срив. Но и синоним на възможности. Като джакпот от историята. И онзи, който не си пусне фиша, нека после да не се сърди на Господ или на международното положение.

В мигове на покруса и на безпътица хората често обръщат очи към вечните морални ориентири. По-често си задават съдбовните въпроси на битието: «Кой съм аз?», «Защо живея?», «Така ли трябва да живея?», «Какъв е смисълът на живота ми?». И така стигат до Н. В. Философията. Или до Н. В. Поезията. До философските измерения на Поезията. Или до поетичните параметри на Философията. До Имануил Кант. Или до Шекспир, Бодлер и Ботев.

И се оказва, че дори да не дава готови отговори, Поезията задава животрептящите, парещите, събуждащите въпроси. Че ни заставя да мислим и да чувстваме в съзвучие с мислите, болките, тревогите и надеждите на други човешки същества, живяли и живеещи живот, толкова приличащ на нашия. Но съгрят, осмислен и извисен от Поезията.

Приветствам гостите на тази вечер – Клуба на журналистите-поети. Или на поетите-журналисти. Хора на бързата реакция, на горещата новина, на острия и задълбочен коментар, в минутите, когато в най-висока степен могат да бъдат себе си, ваят изящни словесни бродерии и се опитват да отговорят на въпросите, «които никой век не разреши».

Благодаря им, че ни дават това поетично угощение в непоетичните ни дни. Че ни зареждат с енергия, нужна и за оцеляване, и за духовно възмогване. Че вършат хуманитарна операция, описана преди векове от един от вълшебниците на японското хайку:

„Видях как слънчев лъч прониза ледена висулка.

И не посмях да стана самоубиец...”

На добър час!